

La boira política i judicial

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 9 de febrer de 2024

La manca de transparència en les decisions i actuacions polítiques i judicials manté els ciutadans de Catalunya immersos en una espessa boira que enterboleix la veritable democràcia. A l'Estat espanyol hi "regna" una democràcia que fa befa del que voten els ciutadans; aquest fet la desacredita com a tal. La boira que enterboleix la política i la justícia no ens deixa veure la corrupció, la fallida de l'economia pel deute que supera amb escreix el 100%, el bescanvi de cromos a sota mà, la politització de la justícia o la judicialització de la política. En definitiva, no hi ha separació de poders i l'executiu està en mans dels poders fàctics, com ho està també la mateixa justícia. Quins són aquests poders fàctics? Doncs l'ÍBEX-35, l'exèrcit, la Guàrdia Civil, l'anomenada Policia Nacional i quatre poderosos en tots els sentits. I Felip VI? El borbó que aplaudeix l'extrema dreta, l'"A por ellos"; i, què dir del tràfic d'armes? Aquesta boira contaminada és el marc on ens toca viure. Però, anem als fets.

Acusacions mútues entre polítics i els estaments de la justícia com són els jutges i fiscals; això sí que ho veiem i és la punta d'un iceberg que ens han amagat durant molt de temps i que encara ens amaga l'Operació Catalunya utilitzant les clavegueres de l'Estat, l'espionatge a independentistes i a determinats polítics i empresaris catalans, com és el cas Pegasus, un programa d'espionatge que només poden comprar els estats. Els mitjans com *El País*, *El Mundo*, *El Periódico* i altres d'allà i d'aquí són col·laboradors necessaris d'accions com l'Operació Catalunya.

La manca de transparència i les pressions de la policia espanyola per ordre de la justícia, gairebé sempre es tracta dels mateixos jutges, han fet que s'intentessin amagar alguns casos i inventar-ne altres, però sempre per desprestigiar i perseguir independentistes o polítics significats, tot amb

l'objectiu d'atacar Catalunya. Tal va ser el cas de les pressions de la policia espanyola sobre la Banca Privada Andorrana per tractar de muntar operacions contra polítics catalans com Jordi Pujol i la seva família. Ara és la fiscalia espanyola la que no vol que una jutgessa d'Andorra investigui Rajoy i exministres com Cristòbal Montoro o Jorge Fernández Díaz per l'Operació Catalunya. També s'estan abocant en la presumpta "trama russa" que han aconseguit portar al Parlament Europeu. En aquest cas, i en molts altres, l'objectiu és el president Carles Puigdemont, exiliat a Bèlgica.

Els jutges espanyols i els seus aliats de la dreta i extrema dreta veuen, o volen veure, terrorisme en moltes accions de grups independentistes, com és el cas de la manifestació de Tsunami democràtic a l'aeroport de Barcelona-el Prat. D'això se'n diu "terrorisme sobrevingut", o sigui que sorgeix quan interessa a determinada justícia espanyola i als seus aliats. Volen fer veure que la mort d'un turista francès amb antecedents de cardiopaties va ser deguda a la protesta del Tsunami. Els aeroports, actualment estan plens de desfibril·ladors perquè és un lloc on els atacs de cor són relativament freqüents. Per a "ells" tot s'hi val per tal d'inculpar l'independentisme que tothom sap, excepte els qui no els interessa veure-ho, que és un moviment pacífic i democràtic. Per totes aquestes accions brutes i muntades per l'alta judicatura espanyola ha aparegut un nou partit polític anomenat el "partit dels jutges".

El joc que juga aquest nou partit compta també amb la pràctica de les filtracions interessades de procediments judicials que haurien de ser secrets. Alguns jutges i fiscals més decents han denunciat aquesta pràctica. Actualment, el mateix món judicial està tan embrutit que ja han aparegut les contradiccions entre els mateixos fiscals. Un terme anglosaxó que no volen sentir els jutges és *lawfare* perquè fa que tot el món sàpiga que a l'Estat espanyol s'utilitza la llei per destruir adversaris polítics. I en aquest cas són els mateixos

jutges els que la fan servir amb aquesta finalitat. D'exemples n'està plena la pell de brau, però molt especialment al Principat de Catalunya i arreu dels Països Catalans.

El president del govern espanyol, Pedro Sánchez, va aconseguir la darrera investidura gràcies al vot favorable dels partits independentistes catalans amb la condició que presentés a les Corts espanyoles una llei que amnistiés tots els inculpats en el procés independentista; la tan candent llei d'Amnistia. Aquesta llei tiraria endavant amb la majoria que forma el PSOE i els independentistes catalans i bascos. La llei que inicialment va presentar el govern de Sánchez al Congrés ofería alguna escletxa per la qual els jutges que veuen terrorisme per totes bandes, mentre siguin independentistes, podrien utilitzar-la contra els independentistes que els interessin. ERC s'hi va avenir de seguida amb el text de la llei presentada inicialment, però Junts ha posat com a condició per aprovar-la que l'escletxa sigui tapada incloent-hi una clàusula que hi figuressin dins l'amnistia els "terroristes" que no haguessin violat els drets humans, en previsió que els jutges que ja sabem es colessin per l'escletxa. Pedro Sánchez, de moment, s'oposa a incloure aquesta clàusula adduint que l'independentisme no és terrorisme; afirmació que celebrem, però cal tancar l'escletxa i ara tothom, tret dels que es posen la vena als ulls, ja entén el perquè. Si no es tapa la tan repetida escletxa, poden quedar a mercè del "partit dels jutges" 115 independentistes o més, inclosos el president Puigdemont, pel qual van amb ràbia, i la secretària d'ERC, Marta Rovira, que és una altra de les peces a caçar pels grans jutges.

Fa pocs dies vaig sentir en directe el nostre cantautor i gran patriota, sempre ben encertat i assenyat, Lluís Llach, parlar del tema que ens ocupa, però reblant els seus arguments amb un contingut que va més enllà i que ho engloba tot. Segons ell, el que es diu que l'independentisme ha de caminar sobre dos eixos, el nacional i el social, no ha de ser així. Ens cal

caminar sobre l'eix nacional, amb la llengua al capdavant, i, un cop aconseguit, l'eix social vindrà donat. Si ho pensem bé té tota la raó. I el que ens cal és que la boira política i judicial ens deixi caminar. En darrera instància, però, tot depèn de nosaltres, els catalans. Endavant!